

Савремена руска поезија

МАРИЈАНА СОЛОМКО

НАДАХНУЋЕ

Кад не покажемо чежње јаде,
Љубави не нађемо ни за грош,
Папир је исцепан на комаде
И стихови умиру на перу још.

Смеју нам се слова, бол и тмине;
Надахнућа сасвим се изгубе.
Стисни земљу песницом истине
И цеди је кроз прсте ко зубе.

Онда одједном — све ти процвета,
Клија зрно духовности силне,
Анђео те са два весла света
Поведе до поетске ширине.

КАП

Кроз дан без светлости и маглу
Кап се котрља на стаклу.

У покисле цветове кад уђе тама:
Кап је Колумбо себи сама.

И гле — на стаклу нема трага —
Где си нестала капљо драга?

Разбиј плочице старог купатила,
Уђи у уморну собу
Помети сваки атом прашине;
Но, ваздух је овде, опет исти, кô у гробу.

Кристални сервиси неотпаковани —
Запечаћени мртвом тишином.
На сликама — деди и баки:
Влага се шуња дужицом очном.

Кроз заблуде лутају генерације
Међу бескрвним јеленима;
А нема никог да тугује,
Ни свећу да упали својим коренима.

И увек биће нових поколења
Лењих да се сете прошлости, предака:
Без рода, без племена — мајке и оца,
Љуљаће се кô клатно сред мрака.

БУДИ УЗ МЕНЕ

Буди уз мене кад свуд около су хуље,
Не скривај поглед оштар као мач.
Ти и ја смо две јагодасте пахуље,
Ми смо нечујни анђеоски плач.

Нисмо тражили лагоду и нирвану,
Нити се надасмо бајкама и сањама.
Ти и ја загрљајем топимо мрзлину,
Загрејани — нађосмо нас у нама.

Живот прође не тобоже, не улудо,
По лошем времену небо је црно, влажно.
Две снежне јагоде — имали смо се лудо —
И једно за другог држали се снажно.

Зимовке, те румене кудилице
Цвркутале су до зоре о нама,
Кажу, неће зепсти љупке једрилице,
Ако се не посребре ињем и пахуљама!

Бели бисерак шапутао свету целом,
Топлином речи звао је пролеће,
Љубав се веже срцем, не сидром,
Наше судбине зло видети неће.

Људи, будите вољени и нежни,
Из душе пустите слободе вриске,
Нек вас јагодасти плодови снежни
Поштеде од голубице зимске.

Сањару с руским очима,
С тежином пшенице у обрвама,
Са своја два неба:
Узми ме у густој трави
И обори попут птице у јесен,
Птице којој је потребан лет
До твојих усана и ушију.

Запали срце сунчаним вратницама!
Нећемо умрети на сенокосу,
Ни под пљуском ужареник комета;
И дуго, дуго, у самој бесконачности:
У погледу ће нам бити четири различка.

О ПЕСНИКИЊИ

Маријана Валеријевна Соломко, песник, прозаиста, преводилац, композитор. Рођена 30. априла 1984. године у Лењинграду. Дипломирала је на клавирском одсеку Националне музичке академије Украјине „П. И. Чајковски“. У Шведској је од 2001. до 2010. године одржала преко 100 клавирских концерата.

Аутор је књига поезије Гуске су летеле на север (2013), Шта год да се догодило

(2014), Короставник (Обична прженица) (2018), књига за децу У гљивама са римама (2017).

Лауреат регионалних и међународних песничких такмичења, укључујући „Јесењинови следбеници“ (Русија, Москва, 2018), „Сребрни сибирски ждрал“ (Казахстан, Костанај, 2018), „Словенске традиције“ (Русија, Крим, 2018), „Словенски калейдоскоп“ (Белорусија, Минск, 2020), добитник Велике награде на III међународном песничком такмичењу Велики кнез Константин Романов — К. Р. (Русија, Санкт Петербург, 2013). Диплома Сверуске књижевне награде назване по А. К. Толстоју, лауреат књижевне награде „Млади Петербург“ и „Словенске традиције“. Сребрни лауреат Националне књижевне награде „Златно перо Русије“ (Москва, 2020).

Песме су јој објављиване у књижевним публикацијама у Русији, Украјини, Белорусији, Казахстану, Србији, Немачкој, Канади, Великој Британији, Грчкој. Преводи са српског, а њени радови су преведени на српски и украјински.

Члан је Савеза писаца Русије, члан Савеза новинара. Живи и ствара у Санкт Петербургу.

ВЛАДИМИР СКВОРЦОВ

ЈЕСЕН НА СЕЛУ

Мрзне мокри сеоски пут
од шинских кола у ранама.
Барице оковао лед љут,
дичећи се својим силама.

Заруменили се јавори
као на бини сеоски хор;
уз њих у ватри кô да гори:
увис пропет зелени бор.

А јелке — као девојчице
шминкају се природе током,
и ињем боје трепавице,
пред огледалом потоком.

Скривена негде у близини
млада топола није своја,
сва трепери, јер сни јелини
не дају јој мира ни спокоја.

Под кором леда шкрипи пут
и небо иза реке бледи.
Родни праг, родитељски скут,
вечера, пећ, благи погледи.

НЕШТО ВИШЕ

Твоја љубав је моја снага
И кô што без воде све вене,
Тако и ја без тебе, драга,
Јер нешто више си од жене.

Срећу си ми дала до краја,
Њену суштост што кô сунце сја,
Мени седом део земног раја,
Нешто више него што сам ја.

Духовне жеђи јаче нема,
Знају истине свих доброта;
Живети заједно без дилема,
Нешто је више од живота.

ПОГЛЕД

После свих дана снега и леда,
ево радости, сунце изгрева,
око мене лењинградска врева
и случајни сусрет два погледа.
Звезде се небом не разлише
из ледног погледа од таме.
Да л' с хладне стене се слише
рунолиста очи из осаме?

Доведен сам у искушење
од погледа тешког кô олово.

У срцу трепти усхићење,
кô пијани младић сам поново.
Зар није тај поглед пун вере
створио мушку племенитост,
на највише дигао све мере
да у њему осетиш духовност?

Ал' ја сам кô Шекспиров сонет,
у мени расте туга давна,
љубав сам учио напамет
и од повратака није саздана.
Зато се бојим ових очију,
а можда су љубав судбинска
и у њима се свеци крију,
ил' су само Батуова² војска.

О ПЕСНИКУ

Владимир Скворцов је рођен 25. марта 1954. године По завршетку средње *Богословске школе*, запослио се у фабрици намештаја у Пестову. Завршио је факултет за новинарство 1980. године на *Лењинградском државном универзитету* и радио као уредник на радију у Выборгу од 1980. до 1985. го-

² Бату је монголски војсковођа који је за пет година (1235-1240) освојио целу Русију, *прим. прев.*

дине. Био је на разним одговорним функцијама, а тренутно је главни и одговорни уредник једног од најстаријих књижевних часописа у Русији — *Невски алманах* (*Невский альманах*).

Као песник први пут се јавио 1972. године на радију и многим новинама. Од тада је објављивао у књижевним часописима и новинама. Победник је великог броја литерарних такмичењима Савез писаца Русије и Савеза новинара

Аутор је дванаест књига поезије и прозе. Члан је Савеза писаца Русије и Савеза писаца Санкт Петербурга.

*Песме Маријане Соломко и Владимира
Скворцова као и биографије
с руског превео Анђелко Заблаћански*

